

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 880/05
07.07.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Слободана Рашића, Невенке Важић, др Глигорија Спасојевића и мр Сретка Јанковића, чланова већа, са саветником Александром Симић, записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела силовања из члана 103. став 1. КЗ РС у стицају са кривичним делом противправног лишења слободe из члана 63. став 1. КЗ РС, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, изјављеној против пресуде Округног суда у Београду К.бр.1562/04 од 31.03.2005. године, након одржане јавне седнице већа у смислу члана 375. ЗКП-а, донео је дана 07.07.2005. године,

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА и пресуда Округног суда у Београду К.бр.1562/04 од 31.03.2005. године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом оптужени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела силовања из члана 103. став 1. КЗ РС у стицају са кривичним делом противправног лишења слободe из члана 63. став 1. КЗ РС, па му је суд применом наведених законских прописа и одредби чланова 5,33,38. и 41. ОКЗ-а, претходно утврдио појединачне казне и то за кривично дело из члана 103. став 1. КЗ РС казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) месеци и за кривично дело из члана 63. став 1. КЗ РС казну затвора у трајању од једне године, а затим га је применом одредбе члана 48. и 50. ОКЗ-а осудио на јединствену казну затвора у трајању од пет година и два месеца, у коју казну се оптуженом урачунава време проведено у притвору почев од 11.11.2004. године када је лишен слободe, па надаље.

На основу одредбе члана 196. став 1. у вези члана 193. став 2. тачка 1., 7. и 9. ЗКП-а, окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 74.750,00 динара и то 15.750,00 динара на име трошкова одбране по службеној дужности, 55.000,00 динара на име трошкова вештачења, 4.000,00 динара на име судског паушала, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио: бранилац оптуженог, адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Врховни суд уважи жалбу и преиначи првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, за кривично дело из члана 103. став 3. КЗ РС, а да у погледу кривичног дела из члана 63. став 1. КЗ РС побијану пресуду преиначи тако што ће оптуженог ослободити од оптужбе. Бранилац је тражио да са оптуженим буде позван на седницу већа.

- Републички јавни тужилац је дописом Ктж.бр.1026/05 од 20.05.2005. године предложио да Врховни суд одбије као неосновану жалбу браниоца оптуженог.

Врховни суд је одржао седницу већа у присуству оптуженог АА и његовог браниоца адвоката АБ, а у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, на којој је размотрио списе предмета заједно

са побијаном пресудом, коју је по службеној дужности испитао у смислу члана 380. ЗКП-а, и жалбом, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

Жалба је неоснована.

Мада се жалбом браниоца оптуженог побија првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка, из образложења жалбе се не види у чему се те повреде састоје, Врховни суд налази да првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, а на које повреде Врховни суд, као другостепени, поводом жалбе у смислу члана 380. ЗКП-а пази по службеној дужности.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, у жалби браниоца оптуженог се истиче да током поступка није утврђено да је оптужени над оштећеном извршио принуду ради обљубе, нити је над оштећеном употребио силу и претњу, која би била усмерена на савлађивање отпора код оштећене, да није на поуздан начин утврдио отпор оштећене као жртве, као и да понашање оштећене од изласка из кафића до уласка и изласка из таксија, као и уласка у стамбену зграду указује о њеном добровољном одласку са оптуженим, па се према жалбеним наводима не може говорити о противправном лишењу слободе.

Врховни суд изнете жалбене наводе оцењује као неосноване.

Ово са разлога што је првостепени суд на основу изведених и правилно оцењених свих доказа, ближе означених у образложењу побијане пресуде, а у склопу изнете одбране оптуженог, правилно и у потпуности утврдио чињенично стање из изреке побијане пресуде.

Наиме, правилан је закључак првостепеног суда да у погледу кривичног дела силовања из члана 103. став 1. КЗ РС, из изведених доказа произилази да је оптужени критичном приликом употребом силе принудио на обљубу оштећену, на начин ближе описан у изреци побијане пресуде. Наведене чињенице првостепени суд је на несумњив начин утврдио пре свега на основу исказа оштећене која је била доследна током целог кривичног поступка и детаљно описала понашање оптуженог пре и у току извршења кривичног дела, као и налаза и мишљења комисије вештака КП болнице Централног затвора у Београду, а из кога произилази да оштећена није склона болесним измишљањима, конфабулацијама и лажним представљањем ствари и догађаја, као и датом налазу и мишљењу комисије вештака за оптуженог из кога се утврђује да је оптужени склон манипулацијама и изношењем полуистина.

По налажењу Врховног суда неосновани су жалбени наводи браниоца оптуженог да је оштећена критичном приликом није пружила отпор, а обзиром да је и по оцени Врховног суда правилан закључак првостепеног суда да је услед употребљене силе оштећена била принуђена на обљубу, као и да је отпор оштећене био стваран, обзиром да је пружала отпор у границама својих могућности, односно карактеристика своје личности, а што произилази из налаза комисије судских вештака из кога се утврђује да је оштећена особа која не уме да се заштити, да је склона да упадне у разне ризичне ситуације и да није у стању да се одбрани од неповољних спољних утицаја и да у таквим ситуацијама може да се понаша неодговорно, те да је она могла бити жртва у конкретној прилици. Стога се неосновано у жалби браниоца оптуженог доводи у питање примена силе према оштећеној и отпор која је оштећена пружила критичном приликом.

По налажењу Врховног суда, неосновано се жалбом браниоца оптуженог оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и у односу на кривично дело противправно лишење слободе из члана 63. став 1. КЗ РС, за које је оптужени такође оглашен кривим. Наиме, правилан је закључак првостепеног суда да је оптужени критичном приликом принудио оштећену да уђе са њим у такси, показујући за појасом пиштољ, након чега су се одвезли до стана породице ББ на првом спрату и да ју је против њене воље држао затворену све до сутрадан до вечерњих часова, при чему јој није дозвољавао да користи мобилни телефон, пратећи је при одласцима у тоалет и физички је спречавајући да напусти стан, а које чињенично стање је првостепени суд и по оцени Врховног суда правилно и на несумњив начин утврдио пре свега на основу исказа оштећене. При томе је првостепени суд дао јасне и уверљиве разлоге зашто није прихватио одбрану оптуженог, правилно налазећи да је иста срачуната на избегавање кривичне одговорности, као и да је у супротности са исказом оштећене, која је пред судом деловала искрено и убедљиво и која је била доследна током целог кривичног поступка.

Према томе, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио све одлучне чињенице како оне које чине објективна обележја кривичних дела у питању, тако и чињенице и околности које се тичу субјективног односа оптуженог према учињеним делима, дајући за свој закључак јасне и уверљиве разлоге у образложењу побијане пресуде, које у свему као правилне прихвата и овај суд као другостепени.

На тако правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да су се у радњама оптуженог, наведеним у чињеничном опису изреке првостепене пресуде, стекла сва обележја кривичног дела силовања из члана 103. став 1. КЗ РС у стицају са кривичним делом противправног лишења слободе из члана 63. став 1. КЗ РС, за која га је и огласио кривим, па се неосновано жалбом побија првостепена пресуда и због повреде кривичног закона.

По налажењу Врховног суда, неосновано се жалбом браниоца оптуженог побија првостепена пресуда и у делу одлуке о казни.

Наиме, првостепени суд је правилно утврдио све околности из члана 41. ОКЗ-а, како олакшавајуће, тако и отежавајуће околности на страни оптуженог, а које су биле наведене у изреци побијане пресуде, па му је применом законских одредби правилно утврдио, како појединачне казне затвора, тако и јединствену казну затвора, као у изреци побијане пресуде, са којом ће се и по оцени Врховног суда у потпуности остварити сврха кажњавања прописана чланом 33. ОКЗ-а изречена јединствена казна, по оцени овог суда, сразмерна је тежини учињених дела, степену друштвене опасности дела и степену кривичне одговорности оптуженог као учиниоца.

Стога се не могу прихватити супротни жалбени наводи, да је изречена казна „превисока“, а имајући у виду да се у овој жалби не наводи ниједна околност коју првостепени суд није ценио приликом одмеравања казне оптуженом, а која би била од значаја за исту.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 388. ЗКП-а, Врховни суд је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Александра Симић, с.р. Драгиша Ћорђевић, с.р.

За тачност отправка

љи